

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

12. DUBNA 2015

Z obsahu:

Modlitba

za synodu o rodině
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 25. března 2015
- strana 2 -

Apoštolka

Božího milosrdenství -
blahoslavená
Matka Speranza
Agnieszka Kańduła
- strana 4 -

Poselství Královny míru

- strana 6 -

Eucharistie -

Na cestě do Emauz (2)
P. Leo Kuchař SSS
- strana 7 -

O Janu Husovi a husitství (1)

PhDr. Stanislav
Vejvar, Ph.D.
- strana 9 -

Rozhovor s konvertitou
Antoniem Sánchezem,
otcem rodiny a profesorem
na univerzitě v Seville (3)

- strana 11 -

Papež vyhlásil

Svatý rok milosrdenství
- strana 13 -

*Neděle Božího milosrdenství - sv. Faustyna Kowalská
byla Ježíšem pověřenou špičkovou šířitelkou této úcty*

Modlitba za synodu o rodině

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
25. března 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V našem cyklu katechezí o rodině bude dnešní etapa trochu speciální, bude to *zastavení k modlitbě*. Dne 25. března totiž církve slaví slavnost Zvěstování Páně, počátek mystéria Vtělení. Archanděl Gabriel navštívil skromnou nazaretskou dívku a zvěstuje jí, že počne a porodí Božího Syna. Touto zvěstí Pán osvětluje a posiluje Mariinu víru, stejně jako to potom učiní s jejím snoubencem Josefem, aby se Ježíš mohl narodit v lidské rodině.

Krásné na tom je, že se nám tím ukazuje, jak hluboce je v tajemství Vtělení podle Boží vůle zahrnuto nejenom početí v mateřském lůně, ale také přijetí do opravdové rodiny. Rád bych dnes spolu s vámi rozjímal o kráse tohoto svazku, kráse této Boží blahosklonnosti. A můžeme to učinit společnou recitací modlitby *Zdravas, Maria*, která je ve své prv-

ní části tvořena právě těmi slovy, jimiž se anděl obrátil k Panně Marii. Společně se modleme: Zdravas, Maria, milostiplná...

A nyní druhý aspekt. Na 25. března, slavnost Zvěstování Páně, připadá v mnoha zemích *Den pro život*. V tento den před dvaceti lety sv. Jan Pavel II. podepsal encykliku *Evangelium vitae*. Na připomínku tohoto výročí přišlo dnes na Svatopetrské náměstí mnoho členů *Hnutí pro život*. Ve zmíněné encyklice zaujímá rodina ústřední postavení, neboť je lůnem lidského života. Slova mého ctěného předchůdce nám připomínají, že na počátku dostal lidský pár od Boha požehnání, aby vytvářel společenství lásky a života, a bylo mu svěřeno poslání předávat život. Křesťanští manželé slavením svátosti manželství vyjadřují ochotu toto požehnání s Kristovou milostí celý život ctít. Také církve se slavnostně zavazuje, že bude pečovat o rodinu, která se z ní rodí jako Boží dar,

po celý její život v dobrém i zlém. Spojení mezi církví a rodinou je posvátné a nezicizitelné. Církev jako matka nikdy rodinu neopouští, i kdyby byla nejruznějšími způsoby pošlapávána, zraňována a sužována. Ani když upadne do hříchu anebo se od církve vzdálí, vždycky se všemožně snaží rodinu opatrovat a uzdravovat, vybízet ji k obrácení a smířovat ji s Pánem.

Je-li však toto její úkol, pak je zřejmé, že církve potřebuje mnoho modlitby, aby byla s to jej neustále plnit. Modlitbu plnou lásky k rodině a k životu. Modlitbu, která se dovede radovat s radujícími a trpět s trpícími.

A právě to jsme spolu s mými spolupracovníky chtěli dnes nabídnout, totiž opětovně *se modlit za biskupskou synodu o rodině*. Znovu tedy vybízíme k tomuto závazku až do října, kdy se řádné zasedání této synody bude konat. Rád bych, aby tato modlitba, jakož i celé zasedání synody oživoval soucit Dobrého pastýře se svým stádcem, zejména s rodinami, lidmi, kteří jsou z různých důvodů „vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře“ (Mt 9,36). Takto podporována a oživována Boží milostí

Dokončení na str. 8

Milosrdenství. Kolik významů má toto slovo! A přesto, v současném světě není nic tak revolučního jako hlásat Ježíše a jeho milosrdenství vůči všem, ovšem za předpokladu pokání a obrácení. Profesor Antonio Sánchez to říká o Evropě (str. 11), která se povětšinou ve svých zákonech a ústavách zřiká Boha a jeho zákonů, je bezbožecká a antiklerikální. Zbytek světa na tom však není o mnoho lépe, i když v mnoha jeho částech se „ve jménu boha“ (nikoliv křesťanského) bojuje za „jeho vládu“ a „obrácení nevěřících“. Ježíš je ovšem milosrdným Bohem, i kdyby se nenašel nikdo, kdo by v to věřil: vyplývá to z jeho podstaty, protože Bůh je Láskama sama, a kde je láska, tam je i milosrdenství.

Ovšem Bůh je ve své podstatě také neměnná Pravda, tudíž je i spravedlivý. Zde už možná narážíme: Boží milosrdenství ano, ale se spravedlností už míváme potíže, zvláště když se týká nás osobně. Avšak milosrdenství bez sprave-

Editorial

dnosti nemůže existovat – vždyť by nebylo spravedlivé, aby zlý čin vůči druhému (Bohu či zároveň i člověku) byl očištěn milosrdenstvím, a přitom nemuselo dojít k nápravě – což někdy zde na zemi už nejde – a především k pokání a obrácení. Je zřejmé, že kdyby náš zlý čin vůči bližnímu nebyl napraven, bylo by to vůči němu nemilosrdné (prosba o odpuštění, vrácení ukradené věci atd.). Oč tedy více je z naší strany nemilosrdné vůči Bohu, když otálíme s pokáním a obrácením a hřešíme „vesele“ dál, protože jsme si na to už zvykli! Jakmile přestaneme s pokušením bojovat, a to se stává obtížnějším, nechodíme-li ke svaté zpovědi – zdroji Božího milosrdenství a také nové milosti posvěčující –, tak jsme na nejlepší cestě k odmítnutí Boha ve svém životě a k věčnému zavržení. A nemusí to být vědomé odmítnutí, satanovi stačí, když jen „mávneme rukou“ ve smyslu „však

on si to Bůh nějak přebere“. Ano, přebere – spravedlivě...

Neděle Božího milosrdenství je ale především zdrojem naděje. Zvláště pro ty (ale nejen pro ně), kdo si myslí, že po tom všem, co v životě napáchali zlého, už nemohou dojít u Boha odpuštění, už nemohou mít účast na spáse. Ježíš prostřednictvím svaté sestry Faustyny Kowalské (1905–1938) totiž připomněl lidstvu, že jeho milosrdenství se chce rozlít do všech srdcí – ale ta srdce se musí otevřít... Děje se tak i v modlitbě, proto se také modlíme s důvěrou korunku k Božím milosrdenstvím, při níž prosíme za sebe i celý svět: „Bud' milosrdný k nám i k celému světu.“ Podrobně jsme o tématu psali ve Světle č. 18/2000, 14/2002 či 15/2007.

Jak tedy žít Ježíšovo milosrdenství v běžném životě? Přečtěme si životní příběh bl. Matky Speranzy (str. 4) a pochopíme. A neztrácejme čas očekáváním znamení od nebeského Otce, protože největší znamení nám již dal, svého Syna Ježíše.

Daniel Dehner

Apoštol Jan tě dnes uvádí do místnosti, kam nikdo nemá přístup, protože apoštolové jsou zde *shromážděni za zavřenými dveřmi*. První den po sobotě se již schyluje k večeru a oni se stále nemohou zbavit strachu, který na ně padl ve čtvrtek v noci. Dny nejistoty a smutku se zdají tak nekonečné. Od té doby, kdy *všechno opustili a šli za Ježíšem*,⁽¹⁾ ještě nikdy nebyli tak dlouho zbaveni společnosti svého Pána a Mistra. Mají velké obavy, že tomu tak bude již navždy. Vždyť jejich nejlepší Přítel byl potupně zabit a pohřben. Cítí se tak velice opuštěni a skleslí. Všechny jejich představy se zhroutily, ze všeho očekávání a naději jim zbylo jen kruté rozčarování. Co bude dál?

Proživej spolu s nimi tuto těžkou duchovní noc víry. Je to nezbytná očistná cesta, kterou musí projít duše, jež touží být s Ježíšem, ale je si ještě příliš jistá sama sebou, a to jí brání setkat se s Pánem v ryzí a nesobecké lásce. Jestliže se Ježíš tak neúprosně vzdaluje, je to proto, aby se pak mohl ještě více přiblížit. Mysli na to v každé chvíli bezútěšné opuštěnosti a zapiš si do srdce neotřesitelnou jistotu, o kterou se můžeš bezpečně opřít: **Ježíš je věrný**.

Konečně se naplnil jeho čas. Vstupuje do Večeřadla zavřenými dveřmi. Nic ho nemůže zadržet, nic se před ním neskryje. Vždy a všude si dokáže vyhledat toho, koho si zamiloval, i když je Mu nevěrný. Jako nezbytná podmínka, aby se otevřely tvé oči i tvé srdce, musí v tvé duši zavládnout **pokoj**. Vzpomeň si, co uložil svým učedníkům, když je před lety poprvé posílal na zkušenu: aby všude, kamkoliv přijdou, přinášeli *pokoj*.⁽²⁾ Když nyní On sám vstupuje ke svým přátelům, zdraví je stejným pozdravením: *Pokoj vám! Pokoj i tobě*. Přijmi tento vpravdě božský dar, drahocenný dar a hojivý balzám, který vytéká z jeho proměněných ran. Je čas, aby sis dobře prohlédl jeho ruce a bok. V pátek budily jeho rány žalost a odpor, dnes je vidíš zahojené slávou jako zářící zdroj světla a pokoje. Tak zúrodňuje Otec každé utrpení přijaté z lásky v pokorné poslušnosti. Pokloň se v nejhlubší úctě a upřímné vděčnosti těmto svatým vyznamenáním i jejich Nositeli.

Připomeň si nyní, co všechno se na tomto místě událo ve čtvrtek večer před

Dar milosrdenství

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny.

jeho utrpením. Začalo zde první kněžské svěcení. Aby je Pán mohl dokončit, musel nejdříve svou vlastní krví vykoupit dlužní úpis za hříchy celého světa. Přichází v tento nedělní večer, aby dokončil svůj velekněžský obřad. *Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, i já posílám vás*. Rozhlédni se s láskou a vděčností po tomto společenství. Vidiš zde deset mužů, kteří jsou začátkem nekonečné řady těch, které si Pán povolá, aby zde na zemi pokračovali věrně v jeho poslání. Jsou povoláni, aby jako On *chodili a dobře činili, uzdravovali nemocné, odpouštěli hříchy, vyháněli zlé duchy, trpěli a umírali za spásu světa*. Když kdysi řekl ochrnunému: *Odpouštěj se ti hříchy*, farizeové se pohoršovali, že se rouhá. *Abychom tedy věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy, řekl ochrnunému: „Vstaň a chod.”*⁽³⁾ Aby se i nám dostalo uzdravení a odpuštění, proto *dnes dechne na apoštoly* a také jim předá svou božskou moc: *odpouštět hříchy*. Aby byli dobrými správci Božího milosrdenství a ocenili náležitě tento Boží dar, museli se nejdříve sami přesvědčit o své vlastní slabosti a lidské hříšnosti. Až začnou rozdávat tyto Boží dary, opět přijdou Ježíšovi nepřátelé a budou se ptát: *Čí mocí a čím jménem to děláte?* Pak budou moci plným právem odpovědět, *aby to věděli všichni: Vě jménu Ježíše Krista z Nazareta, kterého vy jste ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých*.⁽⁴⁾

Postačí ti toto svědectví, abys uvěřil velkodušnosti, moci a lásce Božího Syna, která zajistila, že právě díky kněžské službě bude Pán stále až do skonání světa přítomen mezi námi se svým Tělem a Krví, se svým božským slovem i se svou milostí a milosrdenstvím?

Jestliže ti nedůvěra a skepse zavázala tvůj duševní zrak podobně jako nepřítomnému Tomášovi, jestliže požaduješ ještě hmatatelnější důkazy, budeš si muset spolu s ním počkat až do příští neděle. Tím největším a nejpádnějším důkazem budou Ježíšovy otevřené a hluboké rány, do kterých můžeš ponořit svou ruku a prst,

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 4,32-35

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neřikal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

Dokončení na str. 6

ale především Ježíšova trpělivá láska, která bude jeho odpovědí na tvoji povýšenou nedůvěru. Neodmítne tě pro tvoji povýšenou nedůvěru, podřídí se pokorně všem tvým požadavkům. Chtěl jsi vidět jeho rány a vložit si do nich svůj prst, abys měl důkaz. On tě do své největší rány, do svého otevřeného milosrdného Srdce uloží celého i se vši tvou lidskou bídou a nedůvěrou jako do bezpečného příbytku, abys pak u něho zůstal nejen pro tuto chvíli, ale navždy. Máš odvalu i **zde** ještě dále pochybovat a vymýšlet si další požadavky? Díky tomu, že *jeho milosrdenství trvá na věky, nezemřeš, ale můžeš žít*.⁽⁵⁾

Nepochybuj a věř. To je naše vítězství nad světem, naše víra. Padni Ježíši k nohám a děkuj mu z celého srdce za nekonečné dary, které jsou vznešeným a trvalým plodem jeho utrpení, smrti a zmrtvýchvstání: za dar kněžství, který nám zajišťuje to, co na lidskou mysl nikdy ani nevstoupilo: dar Eucharistie a dar svátosti milosrdenství. Děkuj mu za všechny ty, kteří uposlechli jeho volání a dali se mu k dispozici, aby skrze ně mohl lidem prokazovat milosrdenství. Díky jejich službě znáš a máš *svého Pána a svého Boha*. Chovej k nim úctu, jakou jim prokazuje sám Pán.

Toto je den, který učinil Pán, jásej a raduj se z něho.⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 19,27; ⁽²⁾ srov. Mt 10,12-13;

⁽³⁾ srov. Mt 9,5n; ⁽⁴⁾ srov. Sk 4,7-10;

⁽⁵⁾ Žalm 118; ⁽⁶⁾ srov. Žalm 118,24

Apoštolka Božího milosrdenství – blahoslavená Matka Speranza

Rozhodla se, že „se stane svatou“, a jak říkala: „Trochu se podobat svaté Terezi, která byla kurážná, ničeho se nebála a ke všemu se postavila čelem.“ Ačkoliv tomu její charakter nenasvědčoval, stala se blahoslavenou, měla ovšem daleko k té typické „svaté z obrázku“.

Dne 29. září 1893 v Sicaru, v malé vesničce ve španělské Murcii, přichází na svět Marie Josefína. Je to energické děvčátko, rozhodné, a jak tvrdí známí, nepředvídatelné povahy.

V okolí je proslulá „divnými“ nápady, kupříkladu svého malého bratříčka postavila do prohlubně ve stromu – aby si mohla jít za svou zábavou. Později, aby mohli maličkého vytáhnout, museli peň skácet... Nebylo možné ji označit jako osobu jednoduchého charakteru; měla velmi konkrétní plány a dělala, co mohla, aby je realizovala, a její umanutost občas „vytáčela“. Tyto vlastnosti vedly k tomu, že ačkoliv v jejích dobách děvčata běžně do školy nechodila, Marii Josefínu poslali na výuku k místnímu proboštovi, otci Manuelovi, kterému žertem říkala „strejda farář“. Ačkoliv tomu její charakter nenasvědčoval, stala se blahoslavenou, měla ovšem daleko k té typické „svaté z obrázku“.

Povolání

Všechno začalo jedním setkáním na fare, když Marie Josefína pobývala u otce Manuela: „Byla jsem v domě u strejdy faráře, když jsem uslyšela zvonek. Sešla jsem dolů a uviděla jsem nejkrásnější sestřičku, jakou jsem kdy spatřila. Byla jsem překvapená, že nemá žádnou tašku, a hned jsem se zeptala: »Sestro, kam si dáte věci, když nemáte ani tašku?« Na to odpověděla: »Dítě, kvůli tomu jsem nepřišla.« – »Ale určitě jste po cestě unavená. Posad'te se.« – »Nejsem vůbec unavená.« – »V tom horku máte určitě žížeň.« – »Nemám žížeň.« – »Tak co si ode mě přejete?« Odpověděla: »Poslyš, přišla jsem ti vyřídit od dobrého Boha, že budeš muset začít tam, kde já jsem skončila.« A dlouho mi vyprávěla o milosrdné lásce, kterou mám rozšiřovat po celém světě, a mimo jiné řekla: »Bůh nechce, aby ho dále vnímali jako velkého přísného soudce, ale ja-

ko dobrotivého Otce. To je posláni, které jsem dostala, abych ho hlásala celému světu.« V jedné chvíli jsem se potočila a sestra zmizela.“

Kdo byla ta řeholnice? Byla to svatá Terezie z Lisieux, která už osm let nežila... To setkání ještě více prohloubilo Mariinu chuť poznávat Boha, až do té míry, že se rozhodla „stát se svatou“, a jak říkala: „Trochu se podobat svaté Terezi, která byla kurážná, ničeho se nebála a ke všemu se postavila čelem.“ Takto vlastně vnímala svatost.

Setkání s Ježíšem

Marie tedy vstoupila do řádu sester Kalvárie a přijala jméno Speranza od Umírajícího Ježíše (speranza – naděje). Už koncem roku 1926 se objevila neobvyčejná znamení potvrzující to, co si řeholnice poznamenala do svého deníčku: Ježíš ji zval k prožívání stejných utrpení, jaká byla i jeho údělem. Začal se u ní objevovat krvavý pot a také stigmata, která zpozořoval lékař. Zaznamenal v dokumentaci, že skrze rány na nohou Matky Speranzы

Bl. Matka Speranza

mohl projít jeho prst. Kardiologické vyšetření ukázalo, že její srdce je proražené. Znepokojený lékař tvrdil, že řeholnice může každou chvíli zemřít, a předepsal léčbu. Ale Ježíš jí řekl, že to není nemoc, ale podíl na jeho utrpení. Svou účast na bolestech Ježíše Krista přijímala Matka Speranza jako výsadu – trápila se jenom tím, že vždy nedokáže utrpení snášet. Říkala: „Zřejmě se mnou Pán není spokojený, protože vždycky naříkám a nemohu snést ani nevelikou bolest. Stavím se na odpor všem svým nemocem! Nejdřív Ho o ně žádám, a potom prosím, aby mi je odebral.“ ▶

Matka Speranza mezi dětmi

► V roce 1929 ji dobrý Ježíš – jak Ho vždycky nazývala – poprosil o založení nové kongregace, Služebnic Milosrdné lásky, a později také Služebnic Milosrdné lásky. Při praktických poradách pro novou kongregaci Matka takto uváděla poslání Ježíšem svěřené sestřím služebnicím: „V dnešních dobách, kdy peklo bojuje o to, aby z lidského srdce vyhnalo Ježíše, je zapotřebí pracovat co nejmíc, aby člověk poznal jeho milosrdnou lásku a uviděl Ho jako Otce plného dobroty, který plane láskou ke všem, za které se obětoval až ke smrti na kříži, aby člověk mohl nově žít. Připomínejme tedy dospělým a učme malé o tom, co Ježíš vytrpěl, aby nás vykoupil. Dělejme všechno, co je v naší moci, aby v NĚm člověk neviděl soudce, který ho touží trestat, ale Otce bohatého milosrdenstvím, který chce, abychom se k Němu utíkali, aby nám mohl odpustit.“ (*Consigli pratici*, 1933)

„Otče, odpusť jim: nevědí, co činí.“
(Lk 23,34)

Počátky nové kongregace byly těžké, od Apoštolského stolce nedostala potřebné schválení. Ve Španělsku byla od roku 1931 řeholím zakázána vzdělávací činnost, následně občanská válka v letech 1936–1939 znamenala pro církev katastrofu. Během ní přišlo o život kolem sedmi tisíc zasvěcených osob – řeholníků a řeholnic, diecézních kněží i biskupů.

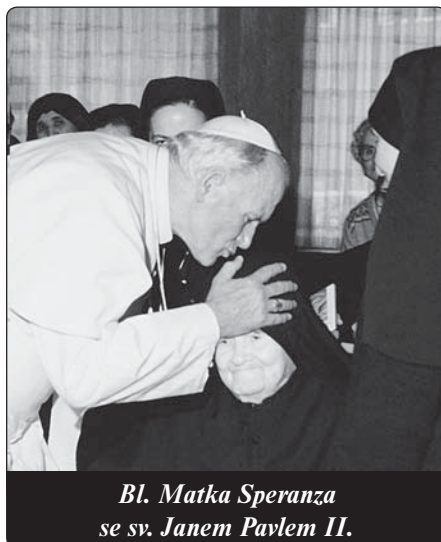
Úkoly, které Ježíš uložil Matce Speranze, nebyly lehké; jí samotné připadalo, že jsou lidským způsobem nevykonatelné, setkávaly se s neporozuměním až s nepřátelským postojem druhých. Dvakrát se pokoušeli Matku Speranzu otrávit arsenikem a udali ji jakožto odpůrkyni generála Franka. O těchto obtížích hovořila se svým společenstvím takto: „Moje dcery, nedávno se mě jedna z vás zeptala: »Proč musí být skutky horlivosti tak pronásledovány? A proč naše práce, při níž netoužíme po ničem jiném než po dobru v praktikování lásky, je přijímána s takovou nevolí?« Není pochyb, že skutky horlivosti a všechno, co je pro Ježíšovu chválu, musí být nutně opatřeno pečeti odporu. A mnohonasobné překážky nebo neochota se objevují tam, kde by podle lidského rozumu bylo možné očekávat pomoc. Ale nekritizujeme lidi, kteří nám podávají kalich hořkosti, protože oni jsou nástroji, které Ježíš

používá – a nebude jim to počítat, jak se domnívám, za vinu, ale za zásluhu. Snažme se, aby nebylo dne, ve kterém bychom se vroucně nemodlily za všechny ty, kteří nás podle našeho mínění zranili.“ (*Consigli pratici*, 1941) Sama se k Ježíšovi modlila těmito slovy a prosila o milosrdenství pro svoje pronásledovatele: „Říkáš, můj Ježíši, že budeš nepřítelem mých nepřátel a že zarmoutíš ty, kteří zarmucují mne. Moc Tě však prosím, Otče lásky a milosrdenství: odpusť, zapomeň a nepřipomínej si to, protože oni jsou zaslepení.“ (*Deníček Matky Speranzы*, 16. září 1941)

**„V Bohu nacházím vše,
co mi schází“**

Kongregace od počátku zápasila s finančními problémy, ale Matka vždy nacházela řešení. V průběhu svých rozmluv s Ježíšem se nestyděla za přízemní záležitosti a dělila se s Ním o každodenní problémy. Když sestřím chyběly peníze, nezaváhala o ně poprosit Ježíše, a ty se neobvyklým způsobem našly. Obdobné to bylo s jídlem, když během jubilejního roku římský dům kongregace hostil stovky poutníků:

„V průběhu noci, kdy všechny dcery odejdou spát, jdu mnohokrát do kuchyně a zvu Ježíše, aby šel se mnou a pomohl mi porcovat maso, obzvláště když vidím, že ho máme málo. Tímto způsobem, díky jeho pomoci, je vždycky maso pro všechny poutníky, organizátory i řidiče, čili v souhrnu pro 530 lidí.“ (*Deníček Matky Speranzы*, 20. října 1950)

Stávalo se, že kromě rozmnožení potravin docházelo také k jejich proměnám. Svědek jedné takové události ji líčí takto: „Jednoho odpoledne z neznámých důvodů v domě chybělo víno pro hosty, kteří měli dalšího dne přijet. V mé přítomnosti Matka přikázala určené sestře umýt nádoby na víno a naplnit je vodou. Druhého dne ráno mě Matka poprosila, abych zkusil obsah těch nádob. Zjistil jsem s překvapením, podobně jako i jiní poutníci, že to bylo vynikající Frascati. Na moje prosby o objasnění odpovídala jednoduše: »Já se modlím, a On se stará: přece i poutníci jsou jistě jeho dětmi.«“

Matka Speranza Ježíšovi zcela důvěřovala a s velikou odevzdaností se angažovala ve všech úkolech, ke kterým ji vybízel. Dokonce i v těch, jak se zdálo, nejnerealnějších, jako byla stavba obrovské svatyně Božího milosrdenství v italské Collevalenze. A přece, tak jako v dřívějších případech Božího rozhodnutí, navzdory početným protivěním se to neobyčejným způsobem podařilo zrealizovat. Děkuji za svatyni, Matka Speranza v modlitbě vyslovené roku 1964 prosila: „Požehnej, můj Ježíši, tu svoji velkou svatyni a postarej se, aby ji vždycky navštěvovali z celého světa ti, kteří budou prosit o zdraví svých rodinných příslušníků postižených podivnými nemocemi, které lidská věda pořád neumí vyléčit. Ať tady pobývají ti, kteří touží po odpuštění svých nedostatků a hříchů; ti, kteří budou prosit o spásu duše zahubené závislostí, přesvědčení, že nejsou hodni žádné lásky, a tím víc odpuštění od spravedlivého a přísného Boha. To je, můj Ježíši, způsob myšlení spousty ubohých lidí topících se v hříchu a utrpení. Až do té míry, že často říkají, že se bojí smrti a setkání s Tebou. Ubozí lidé! Učiň, můj Ježíši, aby všichni ti lidé mohli mít to štěstí poznat Tě takového, jaký doopravdy jsi, a aby každý v Tobě spatřil skutečný obraz Otce marnotratného syna. Uděl, můj Ježíši, milosti, aby Tě všichni

▶ poznali a milovali, aby si byli jisti, že v hodině smrti na ně nebude čekat přísný a neúprosný Soudce, ale milovaný Otec plný lásky a milosrdenství, který nikdy nebere v úvahu špatnosti a chyby svých dětí, ale odpouští jim je a zapomíná na ně.“

„Za spasitelnou mějte shovívavost našeho Pána“ (2 Petr 3,15)

Svatý Petr psal církvi snášející utrpení a pronásledování: „(Pán) má s vámi trpělivost chtěje, aby nikdo nezahynul, ale aby všichni dospěli k pokání.“ (2 Petr 3,9)

Ve svém obrovském milosrdenství Kristus vychází vstříc hříšníkům a zve je do svého království. „Ježíš rozdává svou lásku úměrně k ubohosti člověka. Proto mi také připadá, že všechny božské vlastnosti dobrého Ježíše jsou vždycky ve službě lásky,“ psala Matka Speranza. „Čím slabší člověk je, čím je ubožejší a nešťastnější, tím víc se o něj Ježíš zajímá: to znamená, že se jeho milosrdenství stává větším. (...) Jeho srdce vskutku odpouští a miluje s nekonečnou láskou.“ (Consigli pratici, 1933)

Skrze ruce Matky Speranzы Ježíš daroval ještě jedno mimořádné znamení své lásky a milosrdenství. Během bombardování Říma za války se Matka Speranza zapojila do ošetrovatelské pomoci, aniž by měla speciální lékařské nebo chirurgické vzdělání. Chyběly léky, desinfekční prostředky, obvazy, ale všichni ti, o které se starala, byli zachráněni. Ve svém deníčku 20. ledna 1944 napsala: „Ubozí nemocní! A šťastní, neboť měli to štěstí být vyléčeni Božským Lékařem!“ Takto Pán Ježíš potvrdoval, že touží uzdravovat naše tělo, duši i ducha, jenom když Mu důvěřujeme.

To, co způsobuje bolest Ježíšovu Srdci, není ani tak hřích, který jsme spáchali, ale pýcha a nedůvěra hříšníka, který se nechce obrátit k Milosrdné Lásce. Způsobem, jak to udělat, je svátost zpovědi – učila Matka Speranza. Prosté, jasné a skutečné. Život této sestry, nelehký, ale plný lásky a štěstí, je svědectvím toho, že Ježíš opravdu působí v životě těch, kteří Mu důvěřují, a projevuje své nekonečné milosrdenství.

Matka Speranza zemřela v pozhledných 90 letech, dne 8. února 1983. Tato vytrvalá apoštolka Milosrdné Lásky byla beatifikována 31. května 2014 v Coilealenze.

Z Milujcie się! 5/2015 přeložila -vv-

Poselství Královny míru

„Drahé děti! I dnes mi Nejvyšší dovoluje být s vámi a vodit vás cestou obrácení. Mnohá srdce se uzavřela milosti a stala se hluchými na má volání. Vy, děti, modlete se a bojujte proti pokušením a všem zlým plánům, které vám skrze modernismus ďábel nabízí. Buďte silní v modlitbě a s křížem v rukou se modlete, aby vás zlo nevyužilo a nevíťžilo ve vás. Já jsem s vámi a modlím se za vás. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje, 25. března 2015

Poselství Panny Marie pro Mirjanu

Vizionářka Mirjana Dragičević-Soldo měla každodenní zjevení od 24. června 1981 do 25. prosince 1982. Při posledním každodenním zjevení jí Panna Maria svěřila desáté tajemství a řekla jí, že se jí bude zjevovat 18. března do konce jejího života. Tak tomu je každým rokem. Letos zjevení začalo v 13.47 hod. a trvalo do 13.53 hod.

Poselství: „Drahé děti, prosím vás celým srdcem, prosím vás, děti, očistěte svá srdce od hříchu a pozvedněte je k Bohu a k věčnému životu. Prosím vás, buďte bdělí a otevření pro pravdu. Nedovolte, aby vás všechno pozemské vzdálilo od poznání pravého uspokojení ve společenství s mým Synem. Já vás vedu cestou pravé moudrosti, protože jenom s pravou moudrostí můžete poznat pravý mír a pravé dobro. Neztrácejte čas žádáním znamení od nebeského Otce, protože On vám největší znamení již dal, to je můj Syn. Proto, děti moje, modlete se, aby vás Duch Svatý mohl uvést do pravdy, pomoci vám, abyste ji poznali, a skrze toto poznání pravdy budete jedno s nebeským Otcem i mým Synem. To je poznání, které dává štěstí na zemi a otevírá bránu věčného života a bezmezní lásky. Děkuji.“

Medžugorje 18. března 2015

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

2. čtení - 1 Jan 5,1-6

Milovaní! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, není ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

Evangelium - Jan 20,19-31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim:

„Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevloším svůj prst na místo hřebů a nevloším svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Eucharistie - Na cestě do Emauz (2)

„...takže ho nepoznali“

Dva učedníci jdou v neděli z Jeruzaléma domů do Emauz. Zmrtvýchvstalý Ježíš se k nim připojil. V Lukášově evangeliu čteme: „Ale jako by jim cosi zadržovalo oči, takže ho nepoznali.“ (Lk 24,16)

Jak je to vůbec možné? Byli to přece jeho učedníci, patřili k jeho nejbližším. Podle prastaré tradice, která se datuje už od apoštolských dob a která je dosvědčena i některými církevními Otcí, byl jedním z emauzských učedníků Kleofáš, bratr svatého Josefa, pěstouna Páně. V evangeliích zprávách je také zmiňován pod jménem Alfeus. Druhým emauzským učedníkem byl jeho syn, bratr dvou apoštolů, Jakuba Mladšího a Judy Tadeáše. V evangeliích bývají označováni jako Ježíšovi bratři. Jeho jméno prý bylo Šimon neboli Simeon, později se stal druhým biskupem v Jeruzalémě. Stal se tak nástupcem svého rodného bratra Jakuba a byl podle legendy ukřižován ve věku 120 let. I když to evangelista formuluje tvrdě, když mluví o tom, že jim cosi zadržovalo oči, nemůžeme jim to vyčítat. Potkali Pána. Ačkoliv to byl jejich příbuzný, přece jen Zmrtvýchvstalý, který se nevrátil ve smrtelném těle, ale vstoupil do nového, velikonočního života. Ježíš nebyl někdo jiný, ale byl jiný. Nová existence v oslaveném těle, s jinými, nepochopitelnými vlastnostmi ony dva učedníky zmátla. To, co na Ježíši bylo cizí, je vedlo k tomu, že ho považovali za cizince. Byli přesvědčeni, že mají před sebou obyčejného člověka, se kterým mohou mluvit a jít.

Nakonec můžeme rozumět a omluvit to, že emauzští učedníci byli jakoby slepí. Ale byly to jenom jejich oči? Nejsou to i naše oči? Možná bychom teď mohli opustit cestu do Emauz a zamyslet se nad tou naší. Ježíš jde tuto cestu s námi už dlouho, vlastně hned od začátku. Poznali jsme ho? Zaregistrovali jsme vůbec, že vedle nás někdo kráčí, že jsme doprovázeni?

Sebe však nemůžeme tak lehce omluvit, jako jsme to udělali u emauzských učedníků. Možná máme i my vinu v tom, že jsou naše oči slepé? Možná nejsme úplně slepí; ale nezavíráme oči? Možná jsme je zapomněli otevřít!

Jak moc má pravdu svatý Pavel, když nás napomíná? „Víte, jaký je nyní čas: že už vám nastala hodina, kdy je třeba se probírat ze spánku. Neboť nyní je nám spása blíže než tehdy, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme tedy skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla.“ (Řím 13,11-12)

Duchovní, náboženská slepota, o které zde mluvíme, je něco jako nakažlivá nemoc. Většina lidí okolo nás trpí touto nemocí a nakazili nás. Máme problém

Duchovní, náboženská slepota, o které zde mluvíme, je něco jako nakažlivá nemoc. Většina lidí okolo nás trpí touto nemocí... „Odložme skutky temnoty a oblečme se do výzbroje světla.“ (Řím 13,12)

my s Bohem, s Ježíšem Kristem, s Bibli, s církví, s vírou. Jistěže! Slepý nevidí před sebe na cestu, do všeho naráží. Místo toho, abychom mu nabídli pomoc, vzali ho za ruku a převedli přes nebezpečnou křižovatku, necháme se nakazit jeho těžkostmi. Kdyby slepci řekli těm, co vidí: Vypláchněte si oči, pak s námi budete moci lépe soucit, pak to společně vyřešíme, lidé by tento návrh odmítli, odpověděli by, že mohou lépe pomoci, pokud vidí.

Jmenujme některé problémy, se kterými bojují „slabozrací“: Jedni vyčítají církvi chyby, kterých se dopustila v minulosti. Jiní se cítí být zaskočeni vývojem v současné církvi. Pro mnohé utrpěla důvěryhodnost církve, protože podle jejich názoru málo bojuje proti nespravedlnosti ve světě. Předhazují nám, že křesťané nejsou lepší než ostatní. Jiní argumentují tím, že církev sama vlastně neví, co je správné. Čemu tedy máme věřit?

Pod těmito argumenty se krčíme jako ten, kdo čeká ránu. Chceme se blýsknout naší výřečností, když chceme být stejně dobří řečníci jako oni a svými řečmi získat lidi pro Boha. Podobně je to také s „duchem doby“. Je stále mocnější a řídí svět. Lidské a křesťanské hodnoty jsou na ústupu: věrnost a nerozlučnost manželství už nikdo nebere vážně. Předmanželská zdrženlivost je vysmívána. Morální zákony jsou odmítány. Rozpad rodin už

nikoho neudivuje. Učitelství úřad církve je zpochybňován, předávaný obsah víry vyvanul, celibát se potírá. Falešná tolerance přikrývá všechny nepořádky.

Špatný strom poznáme podle špatného ovoce, říká Ježíš, ale ani to nebereme vážně. Stále rychleji se roztáčí spirála bezohlednosti, sobectví, násilí, hrubosti a pohrdání lidským životem. Bezradně stojíme před tímto světem, ve kterém tečou ne potoky, ale moře krve a slz. Nevidíme však souvislosti a příčiny. My křesťané jsme už také oslepli. Bez Boha to nejde! Tohle musíme křičet do světa.

Nejprve však musíme nově objevit Ježíše, který kráčí s námi. Když jej uvidíme, budeme ho také slyšet. Když ho uslyšíme, tak nám vždy řekne, co máme dělat.

Dvojitý rozhovor s Bohem

Zmrtvýchvstalý Ježíš se připojuje ke dvěma učedníkům, kteří jsou na cestě do Emauz. Zprvu ho nepoznávají. Je pro ně neznámý, cizí. Když byli spolu sami, hovořili o událostech, které se staly v Jeruzalémě. Ježíš je vyzývá, aby teď mluvili s ním: „O čem to spolu cestou rozmlouvalte?“ (Lk 24,17) Učedníci jsou překvapeni. Neznámý člověk přece přichází z Jeruzaléma. Je snad jediný, kdo neví, co se stalo? „A co se stalo?“ Ježíš samozřejmě ví, co se stalo, ví to nejlépe. Jde přece o něj, o jeho ukřižování, jeho vzkříšení. Chce, aby učedníci mluvili s ním, ne jen o něm. Když Bůh zve k rozhovoru, zve k modlitbě. Každý dialog s Bohem je modlitbou a je jedno, co je předmětem tohoto rozhovoru. Modlitba dostane hlubší smysl, když člověk mluví s Ježíšem o Ježíši. Jako vždy vychází iniciativa od Boha. On začíná rozhovor. On naše informace sice nepotřebuje, ale chce, abychom je vyslovili, protože tím otevíráme srdce a ukazujeme svou důvěru.

Ježíš je ten, který připravuje cestu emauzským učedníkům. Může vůbec člověk cestovat s jinými lidmi, aniž by s nimi nevedl dialog? Mlčením by vznikla trapná situace, nepřátelská atmosféra. Kdo

► by mohl dlouhodobě dýchat tento ledový vzduch?

Často cestuji a většinou jezdím vlakem. Cestující, kteří přistoupí a přisednou si, jsou cizí. Jeden druhého nezná. Když cesta trvá déle, jednu nebo dvě hodiny, dají se do hovoru. Nevzpomínám, že by se mi někdy stalo, že by to tak nebylo. Ne všichni mluví se všemi, ale skoro všichni mluví alespoň s někým.

Bůh, Ježíš je náš celoživotní společník. Sedí ve stejném kupé, vedle nás. Copak by tady nemělo dojít k rozhovoru? Člověk nemusí povídat celou cestu, chvíle mlčení nevadí.

Kdyby se učedník dostal do pokusné uzavřít se do svého mlčení, Mistr si vezme slovo a jako reportér začne rozhovor: „O čem to cestou životem spolu rozmlouváte?“

Modlitba je vždycky odpověď na Boží oslovení. I když můžeme mít pocit, že jsme první krok udělali my, abychom s Bohem hovořili, že to bylo naše rozhodnutí, nechat všechno být a začít modlitbu, není to pravda, nebo jen částečně. Situace, která nás tlačí k modlitbě, byla Božím oslovením.

Mlčení je v protikladu k mluvení. Pro modlitbu to však vždycky neplatí. Mlčení může být smysluplnou i nutnou částí modlitby.

Za normálních okolností by mlčení mělo modlitbě předcházet. Ve stresu, ve kterém se tak často nacházíme, musíme nejprve vypnout a pak zapnout. Musíme se

vnitřně naladit na Boha, se kterým chceme komunikovat. Dalo by se to přirovnat k pauze, kdy člověk přepíná v televizi programy. Mlčení před modlitbou pomáhá k lepšímu soustředění. Mlčení je také vhodné po modlitbě, jako dozvuk. Když si lidé vyprávějí věci, které se jim hluboce dotýkají, obvykle mluví s přestávkami. Mlčení, ať už před, nebo po modlitbě, je součástí modlitby, je to modlitba. Svátá Gertruda z Helfty řekla: „Modlitba má velkou sílu, nese žiznici duši k Bohu, živému prameni, a přibližuje k sobě dva, kteří se milují, Boha a duši.“

Modlitba není jen mluvení k Bohu, ale také naslouchání Bohu. Pro mnohé se stává modlitba překážkou, protože jim chybí Boží odpověď. Vycházejí ze správného předpokladu, že k modlitbě jsou potřeba dvě osoby, že modlitba nemůže být monolog.

Když vyjdeme ze zkušenosti, že v modlitbě je Bůh ten, který oslovuje jako první, pak se musíme ptát, zda vina není na naší straně. Bůh nás dlouho volá, ale my ho přeslechneme. Bůh by nám mohl předhazovat, že postrádá naši připravenost a ochotu ho poslouchat. Svátý Augustin řekl, že každá dobrá myšlenka pochází od Boha. Tímto způsobem s námi Bůh vede dialog. To ovšem neznamená, že Bůh nemůže svoji odpověď pozdržet, a to i na mnoho let. Důležité je to, že on nikdy nezapomene, co chtěl odpovědět. Søren Kierkegaard to vyjadřuje takto: „Modlitba neznamená, že slyším sám sebe mlu-

vit. Modlitba znamená být potichu a čekat, až uslyším Boha.“ Kdo neumí čekat, bude netrpělivý a pocítí dříve nebo později nechuť k modlitbě. Bude mít hodně námitek, proč se nemodlit. „Bůh je daleko, nereaguje!“ Nebo: „Bůh se nebude zabývat mými každodenními starostmi.“ Nebo: „Modlitba mi nic nedává.“ Právě kvůli tomu Ježíš požadoval, aby modlitba byla nejen plná důvěry, ale aby také byla vytrvalá. Bůh nám nezůstane dlužen odpověď. Odpovídá tím, že zasahuje do našeho života skrze lidi a události. To se může stát teď, dnes, ale třeba zítra, nebo až za deset let.

Odpověď rozpoznáme lépe, když půjdeme životem s otevřenými očima. Všude narazíme na Boží stopy. Nic nebudeme moci označit za náhodu. Všechno nám bude ukazovat na Boha. Všechno, co Ježíš viděl v přírodě, bylo pro něj podobnostvím. Často uvidíme odpověď, až když se ohlédneme nazpátek. Bůh někdy odpoví ještě dříve, než se na něj obrátíme. Bůh je ve všech časech, je Bůh „hodný lásky“.

(Pokračování)

Z knihy Leo Kuchař: Eucharistie. Mosaiksteine und Blitzlichter. Eucharistischer Gebetskreis, o. J. Wien 1981. Přeložil -vm-

Poznámka překladatele:

Citáty z Nového zákona jsou podle liturgického překladu, citáty ze Starého zákona podle ČEP.

Modlitba za synodu o rodině – pokračování ze str. 2

bude církev moci ještě usilovněji a jednodušší dosvědčovat pravdu o Boží lásce a Jeho milosrdenství vůči rodinám celého světa, nevyklučujíc žádnou, ať už je uvnitř ovcince, nebo mimo.

Prosím vás, abyste tuto modlitbu nepomijeli. Všichni – papež, kardinálové, biskupové, kněží, řeholníci a řeholnice, věřící laici – všichni jsme povoláni modlit se za synodu. Toho je zapotřebí a nikoli řeči! Vybízím k modlitbě všechny, i ty, kdo se cítí vzdálení, anebo už nejsou zvyklí se modlit. Tato modlitba za synodu o rodině je pro dobro všech. Dnes ráno jste dostali obrázek, který máte v ruce. Schovejte si jej a noste s sebou, abyste

v příštích měsících mohli tuto modlitbu recitovat často a s posvátnou naléhavostí, jak nás o to žádal Ježíš. Nyní ji společně recitujeme:

*Ježíši, Maria a Josefe,
ve vás kontemplujeme
zář opravdové lásky,
k vám se s důvěrou obracíme.*

*Svatá rodino Nazaretská,
učíš z našich rodin
rovněž místa sdílení
a modlitební večeřadla,
opravdové školy evangelia
a malé domácí církve.*

*Svatá rodino Nazaretská,
ať už rodiny nikdy nezakoušejí
násilí, uzavřenost a rozdělení:
kdo je raněn nebo pohoršen,
ať rychle zakusí útěchu a zahojení.*

*Svatá rodino Nazaretská,
kež příští biskupský synod
probudí ve všech vědomí
posvátného a nezcižitelného
charakteru rodiny,
její krásy v Božím plánu.*

*Ježíši, Maria a Josefe,
slyšte a vyslyšte naši prosbu.
Amen.*

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán*

O Janu Husovi a husitství (1)

Osobnost katolického kněze mistra Jana Husa (kolem r. 1370 – 6. 7. 1415) a husitského hnutí nabývá v letošním roce na aktuálnosti s blížícím se 600. výročí Husova upálení. Jistě je také na nás, katolicích, v tomto tématu se orientovat. Výročí nás může motivovat k tomu, abychom zcela svobodně a v zorném úhlu historie, oprostění od liberálního, komunistického, či jakéhokoliv jiného ideologického nánosu poznali a pochopili Husovy činy a postoje, jež si kladly obrodné a reformní cíle. Hus ani nikdo z jiných učenců té doby by jistě svému národu nepřál bědy a muka, které se rozpoutaly v letech následujících po jeho upálení. Husovo jednání mělo závažné důsledky pro naši historii. Ovocem Husovy nauky bylo faktické rozdělení národa, mnohaletá občanská válka a duchovní i hmotné zrušení vlasti, dědictví svatováclavského, předtím vzorně obhospodařovaného Otcem vlasti, císařem Karlem IV. (1316 – 1378). Jistě nemá smysl vyhledávat kvůli Husovi v moderní době spory a ožивovat uvnitř národa nevráživost. Bez tak by většina našich spoluobčanů vnímala spory o Husa jako akademickou debatu, která – jako každá teoretická vědecká debata – poněkud ustupuje do pozadí za aktuálními politickými a sociálními problémy.

Při tak významném výročí však husovská otázka vystoupí zcela jistě do popředí. Aniž bychom chtěli budít negativní vášně a zvětšovat propast mezi katolíky a křesťany, kteří se na Husa odvolávají, bude třeba spravedlivě se podívat na jeho osobnost a jeho dobu. Abychom pochopili a vyložili Husovo působení v českých dějinách, musíme začít předhusitskou dobou a jejím duchovním klimatem, v němž se začala rozvíjet myšlenka české reformace.

S prohlubující se krizí v západní latinské církvi souvisí bezprostředně stav papežství ve 14. století, kdy se tato instituce dostala do područí světské moci. Mezi lety 1309 – 1378 nesídlili papežové v Římě, nýbrž ve francouzském Avignonu a jejich rozhodnutí byla poznamenána vůlí francouzského krále, který tak troufale omezoval Bohem udělenou svobodu církve.

Církevní a světská francouzská moc vedly na přelomu 13. a 14. století zápas, který se odehrával mezi francouzským králem Filipem Sličným a papežem Bonifácem VIII. Král, podporován domácím klérem, dokonce nechal veřejně spálit papežskou bulu, ve které papež Bonifác VIII. oznamoval, že papež jako pastýř všech národů vládne duchovním i světským měčem. Papež správně hájil svobodu duchovního stavu před světským ujařmením a vůbec nedotknutelnost církevní moci, jež nesmí podléhat rozmarům a tendencím moci světské. Filipovi vyhovoval pobyt papežů ve Francii, jenž v historii vešel ve známost jako avignonské zajetí papežů. Panovník tak na ně působil snáze při posilování vlastního vlivu. A náměstci Kristovi se právně ocitli v nesuverénním postavení manů francouzské koruny, zatímco naproti tomu v Římě byli i samostatnými panovníky světskými. U papeže Klementa V. dosáhl Filip zmírnění Bonifácových dekretů. Chtivý král docílil rovněž zrušení templářského řádu, jehož rozsáhlých majetků se zmocnil. Upálení mnoha řádových rytířů, včetně velmistra Jacquese de Molaye, obviněných z vymyšlených zločinů, dokresluje kořistné choutky světské moci vůči církvi.

K tomuto pnutí se družila nespokojenost křesťanských států s vydržováním papežského dvora, zvláště když sídlil ve Francii. U mnoha panovníků se ujímal názor, že poplatky určené papežovi vlastně plynou francouzskému králi. Obecně u křesťanského lidu budilo pohoršení, když správci papežských financí ve snaze zajistit prostředky na krytí nákladů papežského úřadu vymýšleli nové zdroje příjmů: annáty (příjmy za první rok vykonávání církevního obřadu) nebo expektance (peněžní pojišťování obřadů, které si dotyčný fakticky předplatil, a jakmile se uprázdnilo, mělo být předplatiteli postoupeno). Zlořádem duchovní i sociální povahy bylo kupení beneficí bohatými šlechtici. Často několik obřadů nezvládl daný kněz vykonávat, vzdaloval se mnohdy do svých sídel mimo určenou rezidenci a za sebe si sjednával většinou nedostatečně placeného náhradníka. Z těchto zastupujících chudých kněží se postup-

ně utvářel kněžský proletariát. K jistěmu uvolnění došlo s koncem francouzského jáma papežů r. 1378, kdy skončila éra avignonského papežství. Další ranou však bylo dvoj-papežství. Francie se nehodlala vzdát svého vlivu na papežský úřad a francouzští kardinálové zvolili r. 1378 avignonského vzdoropapeže Klementa VII. proti řádně zvolenému stávajícímu římskému papeži Urbanu VI. K nespokojenosti měli důvod mnozí počestní muži té doby. A také tuto nespokojenost dávali najevo. Za všechny můžeme jmenovat císaře římského a krále českého Karla IV., který se přes svůj špatný zdravotní stav snažil odbojné francouzské kardinály přivést zpět k řádnému papeži Urbanu VI. a vysílal do všech států své posly, prostřednictvím nichž křesťanské panovníky napomínal a vybízel k věrnosti papeži Urbanu VI. Univerzity v Paříži, Oxfordu a Praze vyzývaly ke svolání koncilu, jenž měl problém schismatu vyřešit. Tento záměr však zprvu nenašel ohlas ani v Avignonu, ani v Římě. S rozdělením papežství docházelo k rozmkám mezi biskupy, kláštery i samotnými státy, z nichž se vytvářely dva bloky – jeden pro avignonského, druhý pro římského papeže. Logicky z toho plynulo pohoršení. Autorita papežství značně utrpěla.

V čase úpadku papežské moci a avignonského zajetí, jež zvláště bolestně nesl císař Karel IV., zažívaly země Koruny české období nebývalého rozkvětu a síly. Tichá zbožnost i rytířská statečnost vyzkoušená v bojích připodobňovaly Karla jeho velkému vzoru, přemyslovskému svatému knížeti Václavovi. Pevnou rukou dokázal po nástupu na trůn konsolidovat český stát, ukáznit odbojnou tyranskou šlechtu, zavést pořádek vyčištěním země od lapků a zemských škůdců. Po nutných zásazích se panovník mohl pustit do zvelebování svých zemí. Vykupoval královské statky, které zabavili šlechtičtí věřitelé jeho otce, krále Jana Lucemburského. Ještě se svým otcem připojil k českým zemím slezská knížectví. Později sám přičlenil ke Koruně české Horní a Dolní Lužici v nynějších německých zemích Sasko

► a Braniborsko. Roku 1373 císař Karel učinil součástí českého státu také kurfiřtské markrabství Braniborsko. Náš stát tehdy sahál téměř k Baltskému moři. Na západě ke Koruně české přibyla Horní Falc. Personálním spojením titulu římského císaře a českého krále mohl pozitivně ovlivňovat vztahy našeho státu a Svaté říše římské. Karel důkladně pojistil české státní právo pro budoucnost. Potvrdil Zlatou bulu sicilskou a omezil povinnosti českého krále vůči Římské říši. Se zabezpečením titulu vrchního číšníka německé říše pro českého krále zajistil panovníkovi českých zemí právo volit německého krále. Naopak nepotvrdil žádnou právní listinu, která by stanovovala, že jsou Čechy nebo Morava udělovány v léno. Zlatá bula Karla IV. z r. 1356, jež představovala nejdůležitější ústavní dokument Svaté říše římské, ustanovovala, že český král je jedním ze sedmi kurfiřtů s právem volit německého krále. Bula rovněž obsahovala článek, podle kterého žádný český obyvatel nesměl být volán k soudům mimo země Koruny české. Dokument rovněž definoval český stát jako svrchovaný, jeho správa se řídila domácími zákony a zvyklostmi. Na mezinárodním poli byl český král suverénem, který jednal zcela samostatně v domácí i mezinárodní politice. Přestože naše království existovalo v těsné symbióze se Svatou říší římskou, nevykonávali římscí císařové v českém království žádnou výkonnou moc. Výčet Karlových zásluh o český stát by mohl pokračovat. Osobnost Otce vlasti vydá na samostatný příspěvek, zvláště s blížícím se 700. výročím jeho narození.

Spor dvou mocí se odrazil i v českém prostředí. Rozumná symbióza oltáře a trůnu, jak je známa z kooperativního vztahu panovníků a biskupů – krále Přemysla Otakara II. a olomouckého biskupa Bruna, či císaře Karla IV. a pražského arcibiskupa Arnošta z Pardubic – v pozdějších časech upadala. Příčina byla, podobně jako ve Francii či jiných zemích, zejména ekonomická a v širším slova smyslu mocenská. Církevní statky, jmění i vliv se pro světskou moc stávaly stále přitažlivějšími a stát začínal duchovní moc stále více vnímat jako konkurenta. V křesťanské univerzalistické Evropě nebylo reálné církvi úplně vytlačit či pokořit, jak to bezostyšně činily protináboženské moderní

Karel IV., Otec vlasti

režimy 19. a 20. století. Byli to duchovní, kteří pomazávali panovníky jako právoplatné křesťanské vládce. Někteří monarchové ve sporu s papežem nacházeli podporu u vlastní domácí církevní reprezentace. Případně využívali třenic v rámci zemské církve a podporovali ty duchovní osoby a skupiny, které jevíly snahu podřídit se panovníkově vůli.

Dávno před betlémským kazatelem Janem Husem kárali zlořády v církvi mnozí odhodlaní katoličtí reformátoři, světci, světice, kněží, laici. Sv. Brigita Švédská francouzského avignonského papeže Klementa VI. neváhala nazvat hubitelem stádece Kristova a člověkem ukrutnějším nad Jidáše. Hlásala, že Klement zredukoval Desatero na jedno: sypejte peníze. Velice břitká a nadčasová byla její kritika tehdejších kněží, z nichž podle ní mnozí nečítají v knize Boží, ale v knize tohoto světa, a Boží moudrost je jim bláznovstvím. Zkaženost kněžského stavu a úpadek církevní hierarchie (požívačný život členů papežského dvora, zneužívání církevních trestů apod.) otevřeně kritizoval dominikán bl. Jindřich Suso, stejně jako francouzští teologové a Husovi současníci Jan Gerson či Petr Aliacký. Všichni však zůstávali na půdě církve. Zachovávali věrnost duchovním autoritám, navzdory osobním chybám a nedokonalostem některých vůdčích postav církevní hierarchie.

Podobně i v Čechách upozorňovali mnozí katoličtí kněží na lidské prohřeš-

ky a chyby, jež snižovaly důstojnost obce Boží na zemi. Obnova církve měla své odhodlané průkopníky v kněžích Konrádu Waldhauserovi, Janu Miliči z Kroměříže či ve spisovateli a šlechtici Tomáši Štítném ze Štítného. Bylo známo, že např. Waldhauserova kázání měla takový účinek, že mohovitě pražské měšťanky se zbavovaly drahých rouch a lichváři vraceli nedovolený úrok. Poklesky kléru tepal také Otec vlasti, císař Karel IV. Jan Hus tedy rozhodně nepředstavoval jediného a tudíž originálního kritika zkaženosti a úpadku církve a společnosti. Navzdory němu však výše uvedení muži zůstali na půdě katolického pravověří a také nepocítili žádné definitivní tresty určené církevním právem pro kacíře. To neznamenal, že se s okolním světem nestřetli. Waldhauser se za svou kritiku zlořádů v kléru, hlavně v mnišských komunitách (např. vyžadování velkého věna pro vstup do řehole, machinace s ostatky svatých atd.) dostal do sporů s řeholníky, kteří, bránivše své postavení, jej dokonce obvinili z kacířství. Waldhauser zemřel před skončením procesu. Milič se pro přílišnou horlivost sice dvakrát ocitl ve vězení, ale vždy se dostal na svobodu – ať už se obhájil sám, nebo jej osvobodily odvažné a spravedlivé osobnosti. Proč se v pozdější ateistické historiografii, zabývající se českou reformací 14. a 15. století, ujal hlavně a výlučně Hus? Protože všem bezbožeckým ideologům vyhovoval jeho osudový střet a rozchod s římskou církví. Takového reformátora, spíše vykreslovaného jako revolucionáře, liberálové a socialisté potřebovali. Jeho katolické kněžství pak záměrně upozadili. S takovým Miličem či Waldhauserem už se jim pracovalo hůře, neboť oni nezavrhlí jednotu s papežem a uchovali si svátostné kněžství.

Snahy katolických reformátorů byly jistě míněny upřímně a spravedlivě. Pokud by tento vývoj plynul přirozeně dál, mohl přinést obrodu církve i společnosti. Husovo upálení v roce 1415, následně revoluční ničivé vlny v českých zemích a vleklá válka Čechů proti Čechům a Čechů proti všem smetly nadějně započatý proces katolické církevní obnovy. Hlas popolaných církevních autorit byl přehlušen nastalou nesmiřitelnou válečnou vřavou.

(Pokračování)

Rozhovor s konvertitou Antoniem Sánchezem, otcem rodiny a profesorem na univerzitě v Seville (3)

Otec Javier: *Čím je pro tebe církev? Co bys řekl těm, kteří tvrdí, že v ni nevěří nebo ji vidí jako něco čistě institucionálního a ne jako Kristovo mystické tělo?*

Antonio Sánchez: Vzpomínám si, jak jsem četl ve zjeveních Anny Kateřiny Emmerichové, jak jí její otec jednoho dne řekl: „Nemůže mít Boha za otce, kdo nemá Církev za matku.“⁽¹⁾ Toto je jisté.

Viděl jsi, otče Javiere, že jsem byl typickým ideologizovaným křesťanem. Ideologie ničí katolicismus. Stává se často levicovým lidem (a také pravicovým, i když v jiném ohledu), že své vlastní ideologii podřizují Kristovo učení. A „progresivním“ křesťanům, jakým jsem byl já předtím, je vlastní říkat, že věří v Krista, ale nevěří v církev. To, co káže levice, je, že Kristus byl zbožný, ctnostný, moudrý člověk, ale nebyl Bůh, nýbrž velmi významný člověk, který měl revoluční poselství, čistě politické a sociální, a jenž poté, co zemřel, byl využit církví pro její vlastní cíle a přetvořen v Krista, který není pravým. Církev je z tohoto pohledu něčím falešným, oklamaným a klamajícím. Řečeno souhrnně, levice odděluje Krista historického od Krista víry, jako by byli odlišní, i když ve skutečnosti jsou jedním a týmž. Tak jsem si myslel, jak si to stále myslí oni „progresivní“ křesťané, že se církev zmocnila poselství Krista, kterého proměnila v Boha, aniž by jím byl, že vynalezla pojem hříchu, pojem nebe, pekla, ďábla, zázraků atd. a že tím vším usiluje o zvrácený cíl, aby ovládala svědomí lidí prostřednictvím zповědi a hrozby zavržení. Myslel jsem si jako oni, že není Pravda, nýbrž mnoho relativních pravd; že není pravé náboženství a že všechna náboženství jsou tradice stejně platné k tomu, abychom dospěli k témuž Bohu; že Bible není Božím slovem; že apokryfní evangelia vyprávějí o části autentického Kristova života, která církvi neseděla; že knihy Bible jsou pouze lidmi napsanými texty, bez božského zásahu, a to mnoho století po Kristově smrti; myslel jsem si, že zmrtvýchvstání je vynálezem církve; že stačí, abych se sám vyznával Bohu bez prostřednictví kněze atd. Já – říkám

to se zahanbením – jsem si toto všechno myslel. Bylo to však čistou ignorancí. Ti, kdo takto smýšlejí, aniž by si to uvědomovali, nejsou katolíky. Jsou pouze nominálními katolíky, ale ve skutečnosti jsou protestanty, jako jsem byl předtím já. Jsou lidmi, kteří jako já předtím nečetli Nový zákon, ani listy svatého Pavla, svatého Petra, svatého Jana atd. a kteří věří v to vše, co vyprávějí romány Dana Browna nebo hollywoodské filmy.

Když jsem do hloubky studoval původ Bible, její historicitu, její starobylost a viděl jsem, jak si v ní nic neprotiřečí, protože je plodem téhož autora (Ducha Svatého), znovu spadla rouška z mých očí. Jak, otče Javiere, můžeš vidět, je možné dospět k Pravdě prostřednictvím rozumu, jak se to stalo mně, samozřejmě když prosíme o Boží milost, bez níž nemůžeme nic, a prostřednictvím osvětlení Duchem Svatým, kterého je třeba vzývat před četbou Bible, abychom ji vykládali správně, a ne, jak to činí protestanté, každý svým způsobem a podle svobodného zkoumání každého.

Kristus řekl před svým nanebevstoupením, že je pro nás dobré, aby k němu došlo, aby nám tak spolu s Otcem poslal Duchem Svatým, jenž nás naučí plné pravdě, kterou apoštolové v té chvíli nemohli pochopit. Poté, co jsem přečetl Nový zákon a velkou část Starého zákona, mohu říci, že není nic v magisteriu církve,

Antonio José Sánchez Sáez

co by nemělo svou přímou příčinu v Božím slově. Církev nic nevynalezla, jen vykládá a rozvíjí to, co řekl samotný Kristus, a to, co nám řekl Duch Svatý skrze listy, Skutky apoštolů, Starý zákon atd. Poznal jsem, že samotný Kristus založil církev, svou jedinou církev, na Petrovi (Mt 16,13–20) a že udělil apoštolům a učedníkům dar posvěcovat chléb a víno a proměňovat je v tělo, krev, duši a božství Krista a dar odpouštět či zadržovat hříchy a vyhánět demony (jistě další z prvků, které jsem považoval za neexistující nebo „mýtické“ u křesťanů a židů, a jehož existence je hroznou skutečností). Církev je Kristovou snoubenkou a brány pekelné, jak řekl samotný Kristus, ji nepřemohou. Církev není vdovou, protože je zasnoubena s Kristem, který zůstal s námi ve své Eucharistii, není sirotkem, protože má Otce (Boha) a protože Maria ji jako její Matka chrání.

Otec Javier: *Pán říká v evangeliu: „Shromažďujte si poklady v nebi, kde je ani mol, ani rez nekazí,“ slova, jež jsou v protikladu s konzumní společností, jakou je ta, v níž v těchto chvílích žijeme. Co tato Pánova slova vzbuzují v tvém srdci?*

Antonio Sánchez: Jistě, otče Javiere. Jsou to velmi silná slova, která nás vyzývají, abychom zanechali poctu a bohatství tohoto světa, v nichž jsme velmi zakořeněni (já na prvním místě), a pracovali pro Boha a pro bližní, abychom, až zemřeme a budeme stát na svém osobním soudu, měli ruce plné dobrých skutků, které bychom mohli ukázat Bohu. Spasíme se skutky, ne *sola fide* („pouhou vírou“). Nestačí říci, že věříme v Boha ani že známe Boha, pokud se toto poznání nepřevádí v plnění přikázání a v pomoc našim bratřím skutky duchovního milosrdenství (evangelizovat) a skutky tělesného milosrdenství (např. almužnou). Dnes vidím, že více než materiální bída je zde bída duchovní. Mnozí mají peníze. Vidím i lidi velmi prosté, kterým nechybí mobil či internet. Avšak mnozí neznají Krista. A věřím, že v naší laicistické a antiklerikální Evropě nic není tak revoluční

▶ jako kázat Krista a jeho milosrdenství vůči všem, samozřejmě za předpokladu pokání a obrácení.

Otec Javier: *Věříš, že si lidé kladou otázku o tom, zda je život po smrti a že je to zde a nyní, kde rozhodujeme o tom, kde budeme po smrti? Co sis o tom myslel před svou konverzí a co si o tom myslíš nyní?*

Antonio Sánchez: Bohužel vidím stále více lidí s „duchovní krátkozrakostí“, včetně mnohých katolíků, otče Javiere, lidi, kteří se starají pouze o tento svět, protože říkají, že po něm již nic není. Je to naturalismus, který pronikl až do nitra Kristova mystického těla. Před svou konverzí jsem si myslel, že všichni budeme spaseni (apokastasis), že peklo neexistuje nebo že je v každém případě prázdné. Je to hereze, která je velmi vlastní naší době, v níž se popírá existence ďábla, pekla, smrtelného hříchu, věčného zavržení, protože je to téma, které obtěžuje a vyzývá tě ke změně života. Lidem nejde na mysl, že by Bůh, který je zcela láska, mohl dopustit, aby byl někdo věčně zavržen.

Když však někdo čte Bibli a vidí, že se zde ze strany proroků a samotného Krista stokrát zmiňuje peklo, věčné zavržení, gehenna⁽²⁾, hořící pec, a dovídá se o zkušenostech pekla osobně prožívajících tolika mystiky (svatou Terezií, svatou Faustynou Kowalskou, sestrou Josefou Menéndezovou, fatimskými pasáčky, svatým Janem Boskem, svatou Gemmou Galgani atd.), mění radikálně svůj názor. A pochopí, že Bůh je milosrdný, to ano, ale že je také spravedlivý; že jeho milosrdenství vyžaduje lítost nad hříchy a předsevzetí polepsit se, aby mohl být spasen. V překrásném podobenství o marnotrat-

ném synovi odchází syn z domu (upadá do hříchu), a když vidí, jak hluboko klesl a že má menší důstojnost než vepří (jejichž lusky touží jíst), lituje a vrací se k otci, který ho očekával, a syn se vyznává otci a říká: „Otče, zhřešil jsem proti nebi a proti tobě.“ Poté ho otec objímá a navrácí mu milost a dává mu prsten, oblečení a zabíjí pro něho vykrmené tele. Je to jasné a přesvědčivé vysvětlení toho, že milosrdenství spočívá v tom, že se s lítostí navracíme do domu Otce, který nás vždy očekává, aby nám odpustil, když upadáme. Je třeba mít sváteční oblečení, abychom mohli vstoupit do jeho království, protože nic poskvrněného a nečistého nemůže vidět Boha, vstoupit na jeho slavnost. Bůh je láska, avšak svatá láska, která nenávidí hříšnou lásku.

Jak jsem řekl, otče Javiere, Bůh je také spravedlivý a jsme to my, kdo svými hříchy upadáme do ďáblova otroctví a pošlapáváme krev Krista, který nabídl svou spásu všem těm, kdo ji přijímají, když plní jeho přikázání, konají dobré skutky, zpovídají se, jestliže upadnou do hříchu, a jedí jeho Tělo a pijí jeho Krev, jsou-li v milosti.

Avšak mnozí lidé nechápou, že spása je podmíněna přijetím oné nové úmluvy, kterou byla obět neposkvrněného Beránka, Božího Syna, na kříži (každá úmluva je smlouva, a proto vyžaduje naše přijetí). Ano, s jeho milostí můžeme odporovat pokušením a zvítězit nad nimi. Svátost není jen pro několik hrdinů, nýbrž pro všechny. Všichni jsme povoláni k tomu, být svatými, abychom mohli vstoupit do nebe; a jestliže někdo umírá s lehkými hříchy, vždy zde máme velký čin Božího milosrdenství, kterým je očištec, nebeské požehnání.

Modlitba

Můj nejmilejší Ježíši, nekonečně milosrdný Bože, něžný Otče duší, především nejslabších, nejubožejších a nejkřehčích – které nosíš se zvláštní něžností na svých božských ramenech.

Pro lásku a pro zásluhy Tvého Největějšího Srdce vyprošuji si od Tebe milost důvěry, stále větší důvěry ve Tvoji slitovnou dobrotu; milost, abych nyní i na věčnosti mohl v jistotě spočívat v náručí Tvé božské lásky. Amen.

Z-sks- 21/2013 přeložil -mp-

Naneštěstí peklo je věčná skutečnost, velmi tvrdá, na kterou je třeba pamatovat, a jsou mnozí, kdo budou zavrženi. – „Vejděte těsnou branou. Neboť prostorná je brána a široká cesta, která vede k záhubě, a mnoho je těch, kdo tamtudy vcházejí. Jak těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji najdou!“ (Mt 7,13-14) – Já nejsem silnější ani svatější než druzí. Avšak všichni máme odpovídat na milost, kterou nám Bůh dává, a následovat ho v jeho svátosti. A když upadneme, máme se bez obav vyzpovídat a pokračovat v cestě.

Otec Javier: *My, kteří tě známe, víme, že tě velmi zajímá eschatologie. Pro ty, kteří to nevědí: Co je to eschatologie? Proč tě tolik zajímá?*

Antonio Sánchez: Od počátku, drahý otče Javiere, mi Duch Svatý dal charisma, které bychom mohli nazvat „apokalyptickým“, aniž bych ho vyhledával. Četba „Hořkého umučení Pána našeho Ježíše Krista“ Anny Kateřiny Emmerichové se mi tak líbila a tak na mě zapůsobila, že jsem bádám o této autorce. Tato německá mniška, augustiniánka, stigmatizovaná a blahorečená svatým Janem Pavlem II., popsala s takovou jasností dům, kde Panna Maria žila v Efezu po Kristově nanebevstoupení, jak to bylo později objeveno na základě vykopávek. Toto jsou skutečnosti, které mě na naši víře nepřestávají fascinovat, a to člověka vědy, jakým jsem: vidět, jak věda potvrzuje víru, a naopak. Poté, co jsem tedy přečetl tuto působivou knihu, již doporučuji celému světu, jsem si koupil úplná proroctví řečené blahoslavené, jak jsem to již předtím řekl. Samot-

OTEVÍRACÍ DOBA POUTNÍ BAZILIKY MINOR PANNY MARIE POMOČNICE KŘESŤANŮ VE FILIPOVĚ od dubna do října 2015: 1. 4. – 31. 10. 2015, středa – sobota 10.00–17.00 hod., neděle 13.00–17.00 hod. **Mše svatá:** neděle od 10.30 hod., každého 13. dne v měsíci od 10.30 hod., každá první sobota v měsíci od 10.30 hod. Více na www.poutni-mista-sluknovsko.cz.

Vedle zpřístupnění poutního místa pro poutníky a turisty se bazilika minor ve Filipově připojuje k celorepublikové akci **Noc kostelů**. V poutním místě Filipov se letos uskuteční poprvé. V pátek 29. 5. 2015 od 20.00 do 22.00 hod. zájemci uslyší ukázky varhanní hudby v podání varhaníka Jiřího Chluma a průvodci je seznámí s historií filipovského zázraku a stavební historií poutního kostela. Kaple Uzdravení nemocných nabídne prostor pro ztišení a meditaci.

V létě probíhá v bazilice minor ve Filipově mezinárodní festival **Varhanní duchovní hudba**. Festival od roku 2007 připravuje občanské sdružení *Arte Musica* z Jiříkova a spolupořádá Římskokatolická farnost Jiříkova a Gymnázium Varnsdorf – Akademie příslibu. Koncerty se konají každou červencovou a srpnovou nedělí od 14.00 hod. Od 5. 7. do 30. 8. 2015 se uskuteční 9. ročník festivalu.

Papež vyhlásil Svatý rok milosrdenství

Svatý otec František oznámil vyhlášení Svatého roku Božího milosrdenství. Bude zahájen letos na slavnost Neuposkrbného Počítí Panny Marie (8. prosince) a potrvá do slavnosti Krista Krále 20. listopadu 2016.

Podle zpráv tiskových agentur

ný Kristus jí řekl, že nikomu v dějinách církve se nedostalo milosti vidět tolik věcí minulosti, přítomnosti a budoucnosti: měla v průběhu celého svého života podivuhodné a velmi detailní vidění o Starém zákoně, o Novém zákoně, o mučednických prvních století a o konci posledních časů. A byla to vidění velmi konkrétní, s detaily, které historikové, lingvisté a teologové jeden po druhém potvrzují, přičemž ona byla prostou, negramotnou ženou. Je působivé všechno to, co říká a jak se to všechno postupně potvrzuje.

Tato prorocství si mě tudíž získala; mnohá se již v dějinách naplnila, jako občanská válka ve Španělsku, což jim dodává zvláštní pravdivosti. Od té doby jsem pociťoval velkou touhu poznat katolická prorocství, z nichž jsem mnohá četl. Je to komplexní téma, jež se může studovat pouze s rozlišením, poté, co známe Bibli, abychom se nenechali nakazit množstvím falešných prorocství, které se množí na internetu. Žádné prorocství není nikdy od Boha, jestliže v něm něco protirečí veřejnému zjevení. Studoval jsem do hloubky zjevení a poselství Panny Marie v posledních 150 letech. Je to téma, které mě velmi zajímá. Zdá se, že Panna Maria se věnuje tomu, aby nás upozornila na blízkost konce posledních časů (který není koncem světa); na naléhavou nutnost obrácení vzhledem k hroznivé blízkosti skutků zjevených v Apokalypse, v Danielovi, Ezechielovi, Izaiášovi, Abdiášovi, Sofoniášovi, svatém Pavlu, svatém Petru, svatém Janovi atd.

Velmi vede k přemýšlení, že velká část Bible hovoří o konci posledních časů: toto učení je shrnuto v článkách 675–677 *Katechismu katolické církve*. Jsem přesvědčen, otče Javiere, že nezměníme-li směr a neobrátime-li se (jako obyvatelé Ninive na Jonášova varování), brzy začnou apokalyptické události, jež jsou tam popsány a které nám Panna Maria v posledních letech s úzkostí připomínala ve svých zjeveních, v mnohých již schválených a doporučených církví (La Salette, Lurdy, Fatima, Amsterdam, Akita, Kibeho) a v jiných, jež na schválení čekají (Ezquioga, Garabandal, Prado Nuevo, Medžugorje). Zvěstují-li prorocství blízkost Mesiáše, Krista, je to nyní jeho Matka, nejsvětější Panna Maria, kdo nám již po desetiletí prorokuje o bezprostřednosti jeho druhého příchodu. Jestliže předtím, při svém prvním příchodu, přišel Kristus na svět prostřednictvím své Matky, je to nyní také ona, která nám ho přivádí podruhé. Je obtížné mít toto charisma, které mi Bůh dal, ale s pomocí Panny Marie a mého duchovního vůdce se stává méně tíživé.

(Pokračování)

*Zdroj: www.adelantelafe.com
Přežil P. Štěpán M. Filip OP*

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Je to citát z díla *O jednotě církve (De unitate Ecclesiae)* od sv. Cypriána. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Hebrejský (židovský) název pro peklo. [pozn. red.]

SEMINÁŘ NAPROHELP

V sobotu 14. 3. 2015 se v Centru naděje a pomoci v Brně uskutečnil další z akreditovaných seminářů, určených pro lékaře a další zdravotníky, tentokrát na téma „NAPROHELP, úspěšná cesta k vlastnímu dítěti“. Účastníci měli možnost se nejen seznámit s principy metody NAPROHELP, s její vysokou úspěšností v řešení nechtěné neplodnosti, ale i prakticky si vyzkoušet vyhodnocení záznamů STM PPR. Mimo jiné se v rámci semináře diskutovalo o tom, jak je mezi zdravotníky výrazná neznalost pravidel STM, z čehož plyne potřeba dalších kurzů, ve kterých by se zájemci mohli naučit dobře se v záznamech orientovat. Protože jediné dobrá znalost orientace v záznamu umožní nejen správné načasování další hormonální léčby, pokud je potřebná, ale i správně určit délku těhotenství a pravděpodobný termín porodu a tak ženu ušetřit traumat v průběhu těhotenství či na porodním sále. Tato situace je výzvou nejen pro lékaře, ale i pro ostatní zdravotníky, především porodní asistentky. Jednoznačně orientovat se ve svém menstruačním cyklu by měla umět každá žena. Více o možnostech, jak se STM PPR naučit, je na <http://www.cenap.cz/ppr-porad.php>.

CENTRUM NADĚJE A POMOCI, Vodní 13, Brno – programy

Čtvrtek 16. 4. 2015 • KDYŽ DCERA DOSPÍVÁ

Rádi byste více porozuměli své dospívající dceři a jejím těžkostem? Chtěli byste posílit váš vzájemný vztah i v této životní etapě vaší dcery? Přednáška pro rodiče o tom, co dívky v době dospívání prožívají a s jakými problémy dospívání se v poradně často setkáváme. (<http://cenap.cz/wks-dcera-dospiva.php>)

Čtvrtek 16. 4. 2015 • O SEXUALITĚ PRO SNOUBENCE

Setkání pro snoubence i novomanžele, které by mělo pomoci, aby sexualita byla opravdu místem, kde se otevíráme lásce, místem vzájemného přijímání se. Diskuse se bude věnovat i problematice antikoncepce, otázkám vědomí plodnosti a přirozenému plánování rodičovství. (<http://cenap.cz/wks-planovani-rodiny.php>)

Pátek 17. 4. 2015 • ODVAHA ŽÍT ZDRAVĚ

Na setkání se dozvíte, co je možné udělat pro zdraví ženy v souladu s nejnovějšími poznatky. Nabízíme řešení mnohých gynekologických problémů bez užívání hormonální antikoncepce či jiných hormonů. Tedy zdravě, efektivně, srozumitelně a bez vedlejších zdravotních účinků. Vhodné i pro muže, kterým na zdraví jejich manželek, snoubenek, sester či dcer záleží. (<http://cenap.cz/wks-odvaha-zit-zdrave.php>)

Pondělí 20. 4. 2015 • KURZ SYMPTOTERMÁLNÍ METODY PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ (STM PPR)

Zahájení čtyřdenního cyklu o německé metodě „Sensiplan“. Nebojte se do svého vztahu přijmout metodu, která při znalosti pravidel je svou spolehlivostí srovnatelná s hormonální antikoncepcí, přitom s vyloučením zdravotních i etických rizik. (<http://cenap.cz/wks-stm-ppr.php>)

Úterý 21. 4. 2015 • SEXUALITA A JAK O NÍ S DĚTMI HOVOŘIT

Program pro rodiče či prarodiče dětí předškolního a mladšího školního věku. Mluvme se svými dětmi o všem, co potřebují vědět. Na rodičích záleží, jak bude jejich dítě spokojeno se svým tělem, jak bude přistupovat ke své sexualitě a k druhým lidem. (<http://cenap.cz/wks-sexualita-jak-o-ni-hovorit.php>)

Čtvrtek 23. 4. 2015 • NE/PLODNÉ OBDOBÍ PO PORODU

Lze se po porodu obejít bez hormonální antikoncepce a přitom neplánovaně neotěhotnět? Dozvíte se, jak poznat, zda je možné při kojení otěhotnět, a jak se účinně početí vyhnout. (<http://cenap.cz/wks-ne-plodne-obdobi-po-porodu.php>)

Čtvrtek 23. 4. 2015 • JSEM JEDINEČNÁ A JEDINEČNÁ CHCI ZŮSTAT

Diskusní setkání pro každou slečnu ve věku 12–16 roků, kterou zajímají otázky období, kdy se nejen její tělo proměňuje v ženu. Na setkání v malých skupinkách si povídáme, jak prohloubit zdravé sebevědomí, úctu samé k sobě a jak převést do praxe, že sebeúcta není jen pustá fráze. (<http://cenap.cz/wks-jsem-jedinecna.php>)

Úterý 28. 4. 2015 • KDYŽ DCERA DOSPÍVÁ

Rádi byste více porozuměli své dospívající dceři a jejím těžkostem? Chtěli byste posílit váš vzájemný vztah i v této životní etapě vaší dcery? Přednáška pro rodiče o tom, co dívky v době dospívání prožívají a s jakými problémy dospívání se v poradně často setkáváme. (<http://cenap.cz/wks-dcera-dospiva.php>)

Pondělí 13. 4. 2015

6:05 Vatican magazine (810. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Život v modlitbě 7:05 V pohorách po horách – Kriváň 7:20 Přejeme si... 7:40 Biskup Hirka 8:00 Bez hábitu naživo: Z konventu sester alžbětinek v Jablunkově 9:15 Ut intelligam corde – Porozumieť srdcom 9:35 Kde Bůh roní slzy 10:00 Dům nejen ze skla (11. díl) 10:55 Vzdálená pobřeží ticha 11:25 Gréckokatolícky magazín 11:45 Sedmihlásky – Přeletěla laštovénka 11:50 Klaunský pohádkový kuffík (13. díl): O vzteklé Fridolině 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Slezská Lilie 2014: koncert skupiny N.D.E. (SK) [P] 13:15 Vatican magazine (810. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:50 Chlieb náš každodenný 14:00 Příběhy odvahy a víry: Petr Čaadajev (8. díl): Bláznova obhajoba 14:35 Noční univerzita: P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité 16:00 V souvislostech (93. díl) 16:20 Můj Bůh a Walter: Historie církve 16:35 Muzikanti, hrajte (9. díl): Bystřická kapela 18:00 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernartcích 18:25 Sedmihlásky – Přeletěla laštovénka 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (14. díl): O zlomyslné Zuzce 18:40 Hľadanie: Martin Štúk 19:10 Ars Vaticana (17. díl) 19:25 Přejeme si... 19:40 Zprávy z Věčného města: 13. 4. 2015 [P] 20:00 Na jedné lodi (7. díl) [L] 21:05 Na koberečku 21:15 Terra Santa News: 8. 4. 2015 21:35 Noční univerzita: Pavel a Hana Kalčíkovi – Nejsme sirotci... 22:25 Vatican magazine (810. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:55 Marina 23:30 Noemova pošta: duben.

Úterý 14. 4. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 13. 4. 2015 6:15 Charita ve středu – pomoc matkám v tísní (11. díl) 7:15 Koncert Českého filharmonického sboru Brno: z Besedního domu v Brně 8:50 Budu pomáhat: Společnost DUHA 9:05 Cesta k andělům (92. díl) 10:00 Vatican magazine (810. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:30 Noční univerzita: Pavel a Hana Kalčíkovi – Nejsme sirotci... 11:20 Můj Bůh a Walter: Historie církve 11:40 Sedmihlásky – Přeletěla laštovénka 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (14. díl): O zlomyslné Zuzce 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Ars Vaticana (17. díl) 12:25 Gréckokatolícky magazín 12:40 Hlubinami vesmíru 13:25 Zprávy z Věčného města: 13. 4. 2015 13:40 V pohorách po horách – Kriváň 13:53 Jihomoravské město Dubňany 14:25 Noemova pošta: duben 16:00 Přejeme si... 16:15 Slib 17:00 Terra Santa News: 8. 4. 2015 17:25 Lily 17:35 Léta letí k andělům (69. díl) 18:00 Cirkus Noeland (22. díl) 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (15. díl): O moudrosti 18:40 Sedmihlásky – Přeletěla laštovénka 18:45 Zprávy z Věčného města: 13. 4. 2015 18:55 Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku 19:35 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2015 [P] 20:00 Národní eucharistický kongres 2015 [L] 21:05 Jako hořčičné zrnko (6. díl) [P] 22:00 P. S. 22:10 U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (110. díl) 23:35 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2015 23:55 Krásné slovo otce Špidlíka (9. díl) 0:45 Přejeme si...

Středa 15. 4. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2015 6:20 Noční univerzita: P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité 7:45 Ars Vaticana (17. díl) 7:55 Pro vita mundi (129. díl): Antonín Randa 8:40 Nágáland – Domorodci a víra 9:05 Zprávy z Věčného města: 13. 4. 2015 9:15 Bača Milan od Juraja do Šimona 9:45 Kurzy Alfa 10:00 Generální audience [L] 11:20 Don Bosco, světec který hrával fotbal 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (15. díl): O moudrosti 11:50 Sedmihlásky – Přeletěla laštovénka 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

NOE

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (110. díl) 14:10 Na koberečku 14:20 Bez hábitu naživo: z konventu sester alžbětinek v Jablunkově 15:40 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2015 16:00 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernartcích 16:20 Never more 16:30 Hadath Baalbek 17:00 Můj Bůh a Walter: Temné legendy 17:30 Vatican magazine (810. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:05 Zprávy z Věčného města: 13. 4. 2015 18:15 Otec Karel Tinka, SDB 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (16. díl): O čestnosti 18:40 Sedmihlásky – Přeletěla laštovénka 18:45 Anton Newirth – lékař, filozof, humanista 19:15 Terra Santa News: 15. 4. 2015 [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Večer chval [L] 21:20 BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravosláví v běloruském Minsku 21:40 Noční univerzita: Výzvy papeže Františka [P] 23:00 Generální audience Svatého otce [P] 23:30 Příběhy odvahy a víry: Petr Čaadajev (8. díl): Bláznova obhajoba 0:05 Chlieb náš každodenný 0:15 Hudební magazín Mezi pražci 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 16. 4. 2015

6:05 Hľadanie: Martin Štúk 6:30 Slib 7:15 Terra Santa News: 15. 4. 2015 7:35 Muzikanti, hrajte (9. díl): Bystřická kapela 8:55 Jako hořčičné zrnko (6. díl) 9:45 Přejeme si... 10:05 Noemova pošta: duben 11:40 Sedmihlásky – Přeletěla laštovénka 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (16. díl): O čestnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:20 Koncert Českého filharmonického sboru Brno: z Besedního domu v Brně 13:55 Generální audience Svatého otce 14:25 Pro vita mundi (129. díl): Antonín Randa 15:10 Cirkus Noeland (22. díl) 15:40 BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravosláví v běloruském Minsku 16:00 Zpravodajské Noeviny: 14. 4. 2015 16:15 Na jedné lodi (7. díl) 17:15 V pohorách po horách – Kriváň 17:30 VideoJournal české vědy 17:45 Ars Vaticana (18. díl) 18:00 Animované biblické příběhy: Narodil se Král 18:25 Sedmihlásky – Přeletěla laštovénka 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (17. díl): O lakomosti 18:45 Cesta k andělům (92. díl) 19:35 Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2015 [P] 20:00 Cvrlikání [L] 21:10 Putování po evropských kláštřech: Klášter karmelitek v Cornwall, Anglie 21:40 Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2015 22:00 P. S. 22:10 Přejeme si... 22:25 Vatican magazine (810. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:00 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernartcích 23:20 Ut intelligam corde – Porozumieť srdcom 23:40 Kde Bůh roní slzy 0:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2015 0:20 Můj Bůh a Walter: Temné legendy 0:50 Vzdálená pobřeží ticha.

Pátek 17. 4. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2015 6:20 Krásné slovo otce Špidlíka (9. díl) 7:15 Chlieb náš každodenný 7:30 Příběhy odvahy a víry: Petr Čaadajev (8. díl): Bláznova obhajoba 8:05 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernartcích 8:25 Na koberečku 8:40 Noční univerzita: Výzvy papeže Františka 10:05 Na jedné lodi (7. díl) 11:05 Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi 11:35 Klaunský pohádkový kuffík

(17. díl): O lakomosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Přejeme si... 13:05 Ars Vaticana (18. díl) 13:20 BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravosláví v běloruském Minsku 13:40 Slezská Lilie 2014: koncert skupiny N.D.E. (SK) 14:10 Národní eucharistický kongres 2015 15:15 Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2015 15:30 Hľadanie: Martin Štúk 16:05 Nágáland – Domorodci a víra 16:30 Poslovía nádeje 17:05 Jako hořčičné zrnko (6. díl) 18:25 Sedmihlásky – Přeletěla laštovénka 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti 18:40 Můj Bůh a Walter: Temné legendy 19:10 Putování po evropských kláštřech: Klášter karmelitek v Cornwall, Anglie 19:40 Zprávy z Věčného města: 17. 4. 2015 [P] 20:00 Kulatý stůl: Dialog mezi kulturami [L] 21:45 Přejeme si... 22:05 Cesta k andělům (92. díl) 23:00 V pohorách po horách – Kriváň 23:15 Lily 23:30 Noemova pošta: duben.

Sobota 18. 4. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 17. 4. 2015 6:15 BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravosláví v běloruském Minsku 6:35 Slezská Lilie 2014: koncert skupiny N.D.E. (SK) 7:05 Na jedné lodi (7. díl) 8:05 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernartcích 8:30 Cirkus Noeland (22. díl) 9:00 Sedmihlásky – Přeletěla laštovénka 9:05 Animované biblické příběhy: Narodil se Král 9:35 Můj Bůh a Walter: Temné legendy 10:05 Národní eucharistický kongres 2015 11:10 Krasohled (14. díl) 11:35 Zprávy z Věčného města: 17. 4. 2015 11:45 Chlieb náš každodenný 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:10 P. S. [P] 12:20 Zpravodajské Noeviny: 16. 4. 2015 12:35 Přejeme si... 12:50 Slib 13:40 Cvrlikání 14:50 Pavel VI. – nepochopený papež 16:00 Terra Santa News: 15. 4. 2015 16:20 Žijeme mezi vámi 16:40 Bez hábitu naživo: Z konventu sester alžbětinek v Jablunkově 18:00 Příběhy odvahy a víry: Doktor Haass (9. díl): Svatý lékař z Moskvy 18:25 Sedmihlásky – Přeletěla laštovénka 18:30 Klaunský pohádkový kuffík (18. díl): O něžnosti 18:40 Jako hořčičné zrnko (6. díl) 19:30 V souvislostech (94. díl) [P] 20:00 Den na koncilu: Událost, která změnila církev 21:05 Harfa Noemova [P] 21:30 VideoJournal české vědy 21:50 Zprávy z Věčného města: 17. 4. 2015 22:05 P. S. 22:15 Noční univerzita: P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité 23:40 CREDO – výstava Diecézního muzea v Sankt Pölten 0:05 Na pořadu rodina.

Neděle 19. 4. 2015

6:15 Hľadanie: Martin Štúk 6:40 Hluk 6:50 Cvrlikání 8:00 Slib 8:45 Bez hábitu naživo: Z konventu sester alžbětinek v Jablunkově 10:00 Mše svatá z kostela sv. Jakuba: v Trnavě [L] 11:10 Zprávy z Věčného města: 17. 4. 2015 11:20 Nágáland – Domorodci a víra 11:45 Na koberečku 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:15 V souvislostech (94. díl) 12:35 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:30 Den na koncilu: Událost, která změnila církev 14:35 Noční univerzita: Výzvy papeže Františka 15:55 VideoJournal české vědy 16:10 Bulharsko: Život ve skrytosti 16:55 Sedmihlásky – Keď som včera prala šaty 17:00 Noeland (53. díl) 17:30 Animované biblické příběhy: Chléb z nebe [P] 18:00 Můj Bůh a Walter: Temné legendy 18:35 Zprávy z Věčného města: 17. 4. 2015 18:55 BET LECHEM – vnitřní domov (30. díl): Pravosláví v běloruském Minsku 19:10 Ut intelligam corde – Porozumieť srdcom 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Vatican magazine (811. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Jánošíkové dni v Terchovej 2014: „Za našimi dvermi“ [P] 22:15 V souvislostech (94. díl) 22:35 Jako hořčičné zrnko (6. díl) 23:30 Never more 23:40 Ars Vaticana (18. díl) 23:50 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:55 Ars Vaticana (18. díl).

Loreta Rumburk – ŽIVOT KOSTELŮ BROUMOVSKA otevřeno do 30. 5. 2015, úterý – sobota, 10.00–17.00 hod.

Deset barokních kostelů na Broumovsku v barevných fotografických Jana Zálise. Kostely z let 1709–1743 byly postaveny podle plánů barokního architekta a stavitele Kryštofa Dientzenhofera a jeho syna Kiliána Ignáce Dientzenhofera. Připravilo Národní technické muzeum v Praze a občanské sdružení Omnium, více na www.omniumos.cz a www.loretarumburk.cz. Vstupné je 50 Kč a 25 Kč.

Více informací sdělí: Klára Mágrová,
GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na duchovní obnovu na téma „**VE ŠKOLE MARIE, ŽENY EUCHARISTIE**“, která má přímou souvislost s vyhlášenou přípravou na eucharistické kongresy v roce 2015. Duchovní obnovu se uskuteční **ve dnech 9.–10. května 2015**. Program začíná v sobotu v 9 hodin mší svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 4. května 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Omlouváme se za chybně uvedenou inzerci v minulém čísle Světla na str. 6. Termín zde uvedený byl zrušen, k zařazení došlo chybou redaktora.

veritě

VÉRITĚ
Kladenská 21, 160 00 Praha 6

Pout' „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“ (Izrael a Jordánsko) v r. 2016

(Pout' je radostná a důležitá pro získání ochrany zejména v následujících kritických letech.)

Po úspěšných poutích „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“ vyhláší VÉRITĚ další pout' ve dnech: 9. až 20. 3. 2016 (přihlášky do 10. 10. 2015) Velmi vás prosíme, přihlaste se ihned, i třeba nezávazně, protože při jedné cestě jsme v listopadu nemohli sehnat letenky a museli jsme změnit termín. Plán poutě naleznete na internetu (www.verite.cz, sekce: Cestovní kancelář, Poutě do Izraele). Bude navštíveno 51 biblických míst v Izraeli a Jordánsku; hlavně pravých, několik míst nově objevených a i neznámých organizátorům tradičních poutí. Na každém místě budou sděleny stručné historické informace a důvody pro pravost místa. Pro zvýšení duchovního účinku jsou na 31 místech uvedeny zvukové nahrávky o příslušné události. Na některých místech je používána speciální vysílačka a rádia. **Cena této 12denní poutě, včetně všech doplatků a plné penze je 19 800 Kč + 290 € + 40 € (vízum)**, přičemž zájezd má vyšší hodnotu (36 000 Kč). Program a přihlášku pošleme poštou, e-mailem, nebo využijte info web: www.verite.cz, tel.: 222 324 617.

UNIKÁTNÍ POUŤ NA KYPR A DO TURECKA

(Po stopách Ježíše Krista a Panny Marie)

Centrum VÉRITĚ vyhláší po první úspěšné pouti další pout' na Kypr a do Turecka ve dnech 19.–27. 4. 2016 (koncem roku 2015 může být termín mírně změněn v závislosti na letovém řádu). Náplň pouti je na internetu: www.verite.cz. **Cena pouti je 19 800 Kč + 270 €**. Přihlášky: nezávazně ihned (je to potřebné pro zamluvení letenek), závazně do 31. 10. 2015. Program a přihlášku pošleme poštou, e-mailem, nebo využijte info web: www.verite.cz, tel.: 222 324 617.

Liturgická čtení

Neděle 12. 4. – 2. neděle
velikonoční

1. čt.: Sk 4,32–35
Ž 118(117),2–4.16ab+17–18.22–24
Odp.: 1 (Oslavujte Hospodina,
neboť je dobrý; jeho milosrdenství
trvá navěky. Nebo: Aleluja.)
2. čt.: 1 Jan 5,1–6
Ev.: Jan 20,19–31

Pondělí 13. 4. – nez. pam.
sv. Martina I.

1. čt.: Sk 4,23–31
Ž 2,1–3.4–6.7–9
Odp.: srov. 12c (Blaze všem, kdo
se uchylují k Hospodinu.
Nebo: Aleluja.)
Ev.: Jan 3,1–8

Úterý 14. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,32–37
Ž 93(92),1ab.1c–2.5
Odp.: 1a (Hospodin kraluje, oděl
se velebností. Nebo: Aleluja.)
Ev.: Jan 3,7b–15

Středa 15. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,17–26
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
Odp.: 7a (Ubožák zavolal,
a Hospodin slyšel.
Nebo: Aleluja.)
Ev.: Jan 3,16–21

Čtvrtek 16. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,27–33
Ž 34(33),2+9.17–18.19–20
Odp.: 7a (Ubožák zavolal,
a Hospodin slyšel.
Nebo: Aleluja.)
Ev.: Jan 3,31–36

Pátek 17. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,34–42
Ž 27(26),1.4.13–14
Odp.: 4ab (Jedno od Hospodina
žádám, abych směl přebývat
v Hospodinově domě.
Nebo: Aleluja.)
Ev.: Jan 6,1–15

Sobota 18. 4. – ferie

1. čt.: Sk 6,1–7
Ž 33(32),1–2.4–5.18–19
Odp.: 22a (Ať spočine na nás,
Hospodine, tvé milosrdenství.
Nebo: Aleluja.)
Ev.: Jan 6,16–21

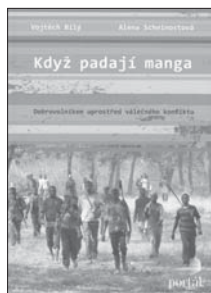
BREVIÁŘ PRO LAIKY

11. – 18. DUBNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 12. 4.		PO 13. 4.		ÚT 14. 4.		ST 15. 4.		ČT 16. 4.		PÁ 17. 4.		SO 18. 4.			
Antifona	471	527	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	471	527	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582		
Antifony	472	528	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	514	577	520	584	523	588	526	591	529	595	532	599	536	602		
Antifona k Zach. kantiku	515	578	520	584	523	588	526	592	530	595	533	599	536	603		
Prosby	515	578	520	585	523	588	526	592	530	595	533	599	536	603		
Závěrečná modlitba	515	578	1348	1492	524	589	527	592	530	596	533	600	537	603		
Modlitba během dne:																
Hymnus	482	541	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583		
Antifony	474	530	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584		
Žalmy	474	530	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	476	532	521	585	524	589	527	593	530	596	534	600	537	604		
Závěrečná modlitba	515	578	521	585	524	589	527	592	530	596	533	600	537	603		
Nešpory:																
Hymnus	477	533	477	533	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581		
Antifony	478	534	478	534	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	538	605
Žalmy	478	534	478	534	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	513	576	516	579	522	586	525	590	528	593	531	597	535	601	538	605
Ant. ke kant. P. M.	513	576	516	579	522	587	525	590	528	594	532	598	535	601	539	606
Prosby	513	576	516	579	522	587	525	590	528	594	532	598	535	602	539	606
Záv. modlitba	515	578	515	578	1348	1492	524	589	527	592	530	596	533	600	541	608
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

KDYŽ PADAJÍ MANGA • DOBROVOLNÍKEM UPROSTŘED VÁLEČNÉHO KONFLIKTU
Vojtěch Bílý, Alena Scheinostová • Slovo úvodem biskup Václav Malý • Odpovědný redaktor Martin Bedřich

Dvacetiletý Vojtěch Bílý strávil jeden školní rok jako učitel-dobrovolník na karlemilánské misii ve Středoafričské republice (SAR). Po jeho příjezdu zde vypukla občanská válka mezi muslimskými okupanty a původním křesťanským obyvatelstvem. Na Vojtěchovi tak náhle bylo s minimem prostředků a zkušeností vytvořit dětem v misijní škole ostrůvek bezpečí, konstruktivní práce a normality. Kromě toho se Vojtěch spolu s charismatickým představeným misie P. Aureliem Gazzerou zapojil do monitorování zločinů a po jeho boku se účastnil pokusů o smířčí jednání mezi znesvářenými stranami. Poznal tak „zevnitř“ fungování obávaných povstaleckých skupin Séléka a jejich bojovníky, motivované především touhou po prestiži a majetku, jež jsou v chudé, prakticky nefungující zemi nedostatkovým zbožím.

Portál, s. r. o. • Brož., 146x204 mm, 176 stran + 16 stran barevných obrazových příloh, 249 Kč

DOTKNOUT SE BOHA • MODLITBA JAKO ROZBĚH V LÁSCE

Jacques Philippe • Z francouzštiny přeložila Romana Agullo

Každý, kdo žízni po modlitbě a začne s ní, potřebuje určitou oporu, orientační body, povzbuzení, aby v započaté cestě

vytrval a jeho modlitba byla plodná. Jedním ze záchytných bodů, který může být vždy na dosah, ať už doma či na cestách, je právě tato knížka.

Paulínky

Brož., 115x175 mm, 224 stran, 198 Kč

CESTA SVĚTLA PRO DĚTI

Text Terezie Pecháčkové

Velikonoční pobožnost, která navazuje na pobožnost křížové cesty. Spočívá v rozjímání o 14 událostech z evangelia – od Kristova zmrtvýchvstání až k seslání Duha Svatého.

Arcibiskupství olomoucké - Centrum pro katechezi

Brož., A6, křídový papír, 36 stran, 29 Kč

BIBLE ČESKÁ (LIDOVÉ VYDÁNÍ) • STARÝ ZÁKON
Podle obecného znění latinského se stálým kritickým zřetelem k původním textům přeložil Dr. Jan Hejčl

Reprint původního vydání českého překladu Starého zákona z let 1930–1940, který vyšel s církevním schválením.

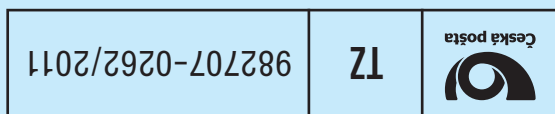
Dědictví Svatováclavské

Váz., 157x220 mm

Rozděleno do 2 knih, pouze komplet - 1350 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Váček, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se dopusť církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugaře aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.